

er der saameget større Grund til ikke at forøge Ulemper ved andre Redskaber. At Vaaddene ikke kunne blive fri for at gaa Østersklejerne nær nok, er indlysende, fordi de for Aalefangstens Skyld maa følge Bunden tæt; flere af os vare ifjor Vidne til, at der optoges Østers under det normale Pulsfiske med Vaadene til Vaaddet.

c) Endelig er det mod Pulsfisket blevet anført, at Larmen, de dumpe Knald, der fremkomme ved hyppige fra Vaaden værlende Slag i Vandet med de bæger-, skaal- eller tragtformede, paa Enden af en kort Stage anbragte Redskaber (Pulser), skulle kunne virke bedøvende eller endog dræbende paa al spædere Yngel. Vi skulle imidlertid ikke indlade os videre paa denne Ankepost, som der næppe kan tillægges nogen Betydning i den anførte Henseende.

At Pulsarmen ikke er absolut dræbende for Ungelen, viser sig deraf, at der med Vaaddene opfiskes levende Yngel, som altsaa har kunnet taale Pulsslagene uden at dø deraf. Imidlertid kan det ikke betvivles, at Larmen af Pulsningen, der i stille Veir og med Vinden kan høres over en Mil bort, især naar et uforholdsmæssigt Antal Pulsvaad ere i Arbejde paa en Gang paa et Strøg eller i en Fjord af mindre Udstrækning, kan virke skadelig ved at forstyrre Fisken i dens Ro og navnlig i Legetiden ved at fordrive den fra, eller hindre den i at opsøge, de passende Legepladser *). Endvidere turde det anses for afgjort, at denne Larm i de snævre Indløb til Fjorde og Sund, der kunne gjøre Regning paa Tilgang fra større Havstrøg, saasom i Limfjorden fra Hals og langt Vester efter samt udfor Kanalerne ved Agger og Thyboron o. m. andre Steder, kan virke skadeligt som tilbagestrømmende for Indsiget. Det kan derfor ikke benægtes, at Pulsarmen er en medvirkende Omstændighed, der kan tale for, at Pulsfiskeri paa visse Steder og fornemmelig i Indløb, hvor den saa sky Lar og Orred søger gennem for at gaa op i Aaer, ikke burde tilstedes.

Efter det Anførte maa vi antage, at Aalevaadfiskeriet i det Hele er forbundet med saa mange Ulemper for Fiskerne, at vi kun kunne betragte dette Fiskeri som et Onde, og naar dets Brug ikke desto mindre tilstedes, er det en Indrømmelse, der gjøres det som et nødvendigt Onde.

Spørgsmaalet bliver imidlertid da ganske naturligt, om dette Onde da er nødvendigt, og det gaar i saa Henseende ikke an uden videre at vise dem tilbage, som ville svare Nej herpaa, idet de sige, at Pulsfiskeriet uden Støde kan og bør aldeles forbydes og Fiskeridriften derved befries fra en stedse spøgende Plageaand med alle sine baade beviste og formodede Ulemper, og at der ikke vil blive varig Fred, førend det sker; — som fremdeles sige, at det dog ikke kan gaa an at opretholde denne ene Fiskemaade paa over 20 andres Befolning, eller at tjene et mindre Antal Fiskeres Interesser fremfor mange Andres, som derved standses, eller lide et føleligt Afbræk i deres Erhverv; — som, understøttede af vægtige Stemmer, foreholde det Betænkelige i aldeles at bryde med en 350aarig Fortid, i hvilken ubetingede Forbud — her ligemeget om de have været overholdte eller ikke — have været med Tilladelse til Fiskeriet under stærke Indskrænkninger og Tidsbegrænsning, saalange Brugen var tilladt, med stadigt Hensyn til de Tab, det medførte for Fiskerængden; — som tilføje, at det var mærkeligt, hvor let man i 1866—67 blev overbevist om, at de Anskuelse, hvorpaa den ældre Limfjordsløgioning var bygget, kun vare Forbomme, som det hastede med at komme bort fra, og besynderligt, at saa, for ikke at sige et enkelt, Aar skulde være tilstrækkelige til i et rent økonomisk, hidtil alene i Hensyn til Erfaringens praktiske Vidnesbyrd ordnet Forhold at opdage og aabne Øjnene for en flerehundredaarig Bilsfarelse, — og som endelig spørge, om det da ikke er muligt at fange Aal paa nogen anden Maade end denne ene som skadelig anerkjendte. Til denne sidste kunne vi dristigt svare: Jo! der fanges en Mængde Aal i Russer, Rister, ved Kroge og Stangning, de tre første aldeles uskadelige Fiskemaader, og indtil den seneste Tid har intet Aalevaad været kjendt eller brugt over hele det øvrige Land, Limfjorden ene undtaget. Vi kunne derved tilføje, at Misforholdet med Friheden efter 1867 var større og almindeligere end med Vaandet paa den førend dette Aar **, og med dette Bevis for os kunne vi ikke frigjøre os for Troen paa Fiskemaadens Skadelighed i flere Retninger, hvis denne Tro ikke allerede gennem en lang Fortids samstemmende Udtalelser maatte være tilstrækkelig befæstet. Det maa, naar henses til de modstridende Interesser hos Fiskerbefolkningen, indrømmes, at den største Interesse overvejende eller afgjort viser sig paa de Fiskeres Side, som bruge andet Fiskeri end Aalevaad, og idet vi formene, at der — Sagen set fra de

*) Paa Slesfjorden, hvor en saa uforholdsmæssig Mængde Aalevaad ere komne i Gang, ville Hjemmesfiskerne ifjor have bemærket, at Aalen, noget efter at Pulsfisket var begyndt, ude fra det dybere Vand, hvor det gif for sig, lod sig jage helt ind paa det lavere Vand under Land, hvilket kjendtes derpaa, at Krogfisket der lykkedes bedre end sædvanligt. Vi finde dette helt rimeligt.

**) Da Formanden i 1869 besøgte Limfjorden i Forening med Kontrolleur Andersen og Assistent Abildgaard, og der daglig lod bitre Klager over Brugen af Aalevaad, navnlig i de forhen laasede, nu privilegierede Bunde, svarede de Fiskerne, at de jo kun havde faaet, hvad de selv havde forlangt. Dette indrømmede de med Tilføjende, at de nu først saa, at de havde handlet enfoldigt.